

Nicole Flattery
Semmi különös

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Nicole Flattery: *Nothing Special*.
Bloomsbury Publishing, Great Britain, 2023

NOTHING SPECIAL
Copyright © Nicole Flattery, 2023
All rights reserved

Hungarian translation © N. Kiss Zsuzsa, 2023

Az anyám halála előtti este a társalgóban ültem vele és a lányokkal, tévét néztünk. Ezeknek a nőknek ásatag nézeteik voltak, lelomboztak, de ízlett a tévénézéshez kiutalt aprósütemény. A lányok a kvízműsorokért voltak oda a leginkább. Fogadtunk is a hecc kedvéért. Sűrűn vitatkoztunk, hogy melyik a legjobb show. Dorothy-nak, anyám kedvenc hívének nem tetszett az, amelyiket egy mosolytalan, szétálló loboncú nő moderált. Zavarta őt a nő határozottsága, féktelen ambíciója. Nekem tetszett. Mindig tetszett, ha valaki önmagát adja, még ha hihetetlenül taszító is a lénye.

– Boszorka – sziszegte Dorothy.

– Száz százalékig, Dorothy – helyeseltem. Általában helyeseltem, bárki bármit mondott a társalgóban. Akkor este egy férfi műsorvezetővel néztünk kvízt, egy rosszféle, nyálas hapsival: szélesen vigyorgott, mint aki bűvésztrükköket ad elő. Alig tudtam követni a fordulatszámát, letörölhetetlen volt a mosolya, mintha nem létezhetne a boldogtalanság. Aznap esti vendége, a pénzért ringbe szálló férfi halkán beszélt. Látszott a szemén, hogy újonc a kvízműsorokban. A tét 16 000 dollár volt.

– Jó sok pénz – jegyezte meg Dorothy.

– Elmegy az könnyen – sóhajtott mindig is pragmatikus anyám. – Főleg ha van család.

Jött a kérdés:

– Ki lőtt rá Andy Warhol képzőművészre?

A képernyőre meredtem. Fegyelmeztem az arcom. Három téves válasz villogott az egy helyes körül. A versenyzőn rögtön láttam a tanácstalanságot. Az a baj, hogy ma már senki sem képes figyelni. Az emberek úgy csinálnak, mintha az ilyen show-k tudásvetélkedők lennének, gratulálnak maguknak, hogy milyen intelligensek, pedig ezek figyelemvetélkedők igazából. A válasz mindig benne van a műsorvezető kérdésében. A versenyző beszédesen nézett a kamerába. Cserben hagyta minden tudománya. A műsorvezető megismételte a kérdést. A válaszok buborékjai nem mozdultak. A pasas felezést kért. Két válasz eltűnt.

– Nincs több mentőöve – mondta Dorothy. – Aggódom érte.

– Valerie Solanas – mondtam süteménnyel teli szájjal.

– Mi van, Mae? – szólt oda anyám. – Hangosabban!

– Ez a válasz – vontam vállat. – Valerie Solanas.

Néztük tovább a pasast a képernyőn. Dünnyögött. Rázta a jobb lábát. Könyörgőn tekintett a közönségre. Arca elé kapta a kezét zavarában. Rossz választ adott, beteljesedett a sorsa. Láttam a műsorvezető arcán a kiábrándulást: egy vendége sem olyan gátlástalan, mint ő. A pasasnak ajtót mutattak, mással pótolták.

– Solanas – mondta anyám. – Emlékszem rá. Járkált errefelé. Volt pár jó ötlete, mint általában a csúnya nőknek.

– Indulok haza – álltam föl. – Ideje mennem.

– De te nyertél – tartotta felém a kasszát Dorothy. – Vedd el a pénzed.

– Tartsd meg, Dorothy – simogattam meg a fejét.

Riadóztatott ez a név. Cihelődés közben pusztit adtam anyám arcára. Ő továbbra is a tévét bámulta. Sohasem figyelt oda nagyon, a csalódásai pincéjében tanyzott, ritkán tekintett magasabbra. Bárcsak tettem volna valami emlékezetesebb gesztust, fogtam volna kicsit a kezét, néztem volna a szemébe. De nem, csak odaérttem a szám futtában, és hazaindultam. Nem volt rossz anya, ha úgy vesszük. Másnap reggel egy orvos telefonált, hogy éjjel elment. Már a sértéseitől is meg voltam fosztva. Mikor beleszóltam a kagylóba, nem ismertem rá a hangomra. Mintha évekig el lett volna zárva egy ládába, és imént vették volna elő. Minek hazudna nekem, mondta a doktor: nem volt a legkönnyebb eset. Hát nem, hagytam rá, hát nem.

A pap felidegesített a nyájasságával és a lelki békéjével. A szertartás a nyugdíjasfalu melletti templomban volt. Nem sokan jöttek el. Az otthonbeli barátnők

mind ott ültek az első sorban, főgyászolónak deklarálva magukat, mintha ez verseny lenne. Eljött pár barátnőm, pár nővér, akik harsogó kacajjal szokták díjazni anyám disznó vicceit. Megkedvelték őt. Mindig is elsiklottam anyám hihetetlen vonzereje felett. Sokszor esett nehezemre olyannak látni, amilyenek mások látták. Próbáltam belemerülni az imába, elmotyogtam a pár szent formulát, amit tudtam. Arcok rémlettek fel, süllyedtek el anyám életéből, aztán az ő megfáradt arca tűnt elő egy grillsütő párájából, az egyenruhája hátulról, távolodóban a szeméttel borított utcán. Anyám rengeteg embert etetett, és úri-nő módjára csinálta. Hol van most az a sok ember? Hagyták, hogy a nyálzó, telhetetlen szájukba ennivalót lapátoljon, aztán elslisszoltak.

A szertartás után, hogy kitarulkozásra bírjon, a pap azt mondta, kérdezhetek tőle bármit. Mármint vallási dolgot, tette hozzá sietve. A kvíz-show hosszabbítása.

– Gondolja, hogy anyám a mennyben van? – kérdeztem.

A torkát köszörülte. – Igen.

Felnevettem. – Pocsékul hazudik, atyám.

Hazaautóztam. Ültem a felhajtón bekapcsolt biztonsági övvel, élveztem a csöndet. Megérintettem a hideg, nedves arcomat. Másnap visszamentem anyám holmijáért, és a nővérek épp Mikey valamelyik videóját nézték. Egyikük sírt. Miért is nem tudtam soha úgy nézni anyámra, mint mások? Láthatóan féltek, hogy megharagszom rájuk, amiért anyám emlékébe gázolnak. Nem haragudtam. Merthogy olyan gyönyörű, ha filmen megörökít téged valaki, aki szeretett. Játsszák csak le, mondtam. Játsszák le végig.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Nyomta és kötötte a Generál Nyomda Kft., 2023-ban
6728 Szeged, Kollégiumi út 11/H
www.generalnyomda.hu

Felelős szerkesztő Turi Tímea
Kézirat-előkészítő Balogh Emerencia
Korrektor Schmal Alexandra
Műszaki vezető Takács Klári
A borítót Visnyai Zoltán tervezte
A kötetet Pintér József tervezte
Kiadványszám 9288
Plantin betűtípusból szedve
ISBN 978 963 14 4346 2